

Οι συνέπειες της Ἀναστάσεως του Χριστού στην καθημερινή ζωή

Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἀναστῆθηκε σωματικά, ἡ ἀνθρώπινη φύση εἶναι γιὰ πάντα ἐνωμένη μετὸν Θεό, καὶ ποτὲ πιά δὲν θὰ χωρίσει. Ἡ πτώση μου, δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξει τὸ γεγονὸς αὐτὸ με τίποτα. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ βαθιὰ σημασία τοῦ δόγματος τῆς Χαλκηδόνας, τῆς 4ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Πρὶν ἀπὸ τὴν πτώση, ἡ ἀνθρώπινη φύση δὲν ἦταν ἐνωμένη μετὸν Θεό, καὶ μετὴν πτώση εἰσῆλθε ἡ κατεύθυνση πρὸς τὸ μηδέν, τὸ εἶναι πρὸς θάνατον. Μετὴν ἀνάστασι καὶ τὴν ἀνάληψη, ἡ φύση μας εἶναι ἐνωμένη μετὸν Θεό, ἀτρέπτως ἀδιαίρετως, ἀσυγχύτως καὶ ἀχωρίστως.

Ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς σώζει μόνο ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες μας, θὰ ἀρκοῦσε ἡ ἀπλὴ συγγνώμη του γιὰ αὐτό. Μὰ ἦρθε καὶ νίκησε τὸ θάνατο. Γιατί αὐτὸ εἶναι τελικὰ τὸ πιὸ σημαντικὸ.

Μερικοὶ σὰν γνήσιοι ὁπαδοὶ τοῦ Πλάτωνα λένε ὅταν πεθαίνει κανεὶς: «Πρέπει νὰ χαίρεσαι γιατί ἡ ψυχὴ του εἶναι κοντὰ στοῦ Θεοῦ». Ὅμως τότε τί νόημα ἔχει ἡ ἀνάστασι; Ὁχι! Ὁ θάνατος εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ κλάψουμε, μᾶς καλεῖ νὰ κλάψουμε ἢ νεκρώσιμη ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνο εἶναι ἡ ἐγγύησις τῆς ἀνάστασις αὐτῶν ποὺ ἀγαπῶ ἀλλὰ καὶ μιᾶς ἄλλης ποιότητος ζωῆς.

Γιατί τώρα ἡ ἀνθρώπινη φύση εἶναι γιὰ πάντα ἐνωμένη μετὸν Θεό, ἀχώριστα καὶ ἀσύγχυτα. Εἶναι τὸ ἔσχατο μυστήριον, τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἄλλο νὰ ἀγαπᾷς κάτι, πχ. τὸ

σκύλο σου και άλλο να γίνεσαι σκύλος. Άλλο το συναίσθημα και άλλο το να γίνεσαι ένα με κάτι. Το ίδιο έκανε ο Θεός για μας. Γιατί μας αγαπά. Μας αγαπά χωρίς κανένα λόγο, καμία αναγκαιότητα, ούτε γιατί το αξίζουμε ή όχι.

Το σώμα του αναστημένου Χριστού είναι ή εικόνα του μέλλοντος αυτών που αγαπώ και του δικού μου βέβαια. Τέλειο, πέρα από κάθε ανάγκη, πάνω από τους νόμους της φύσης, της βαρύτητας της ανάγκης κτλ. Έτσι θα είναι και το σώμα μας, μια τέλεια όμορφια μέσα στο φως του Θεού.

Θα μου έλεγε ο φίλος μου από την Κίνα, ότι για μένα δεν έχει σημασία ο θάνατος, αφού εγώ πιστεύω στην μετεμψύχωση. Όμως τελικά μήπως ή μετεμψύχωση δεν είναι ο χειρότερος, θάνατος; Γιατί με την μετεμψύχωση δεν μπορώ να αγαπήσω για πάντα. Πώς μπορώ να πω σε αυτήν που αγαπώ, σε αγαπώ για πάντα; Δεν μπορώ να πω για πάντα, γιατί σε αυτή τη ζωή σε αγαπώ, αλλά στην άλλη μετεμψύχωση θα αγαπώ μια άλλη, άλλοτε θα είμαι άνδρας γυναίκα, ζωώ. Συνεπώς ή ποιότητα των σχέσεών μου είναι πολύ χαμηλή.

Θα έλεγε κανείς ότι δεν πειράζει αυξάνονται οι εμπειρίες μου, ωριμάζω μέσα σε τόσες μετεμψυχώσεις. Όμως ακόμα κι αν παρακάμψουμε το πρόβλημα του ποιός είμαι τελικά εγώ, τί είναι αυτό που λέει ότι είμαι εγώ σε κάθε μετεμψύχωση, πάλι δεν παύει να είναι φανερό ή έλλειψη της τέλει αγάπης, αφού χρησιμοποιώ τον άλλο έστω για την τελειώσή μου, αλλά δεν μπορώ να ένωθώ μαζί του τελικά. Κι αν ένωθώ θα ένωθώ περιστασιακά. Πόσο νιώθουν όλοι αυτό το βαρύ και βουβό θάνατο στην ανατολική φιλοσοφία... Γι' αυτό και ή προσπάθεια για το σπάσιμο του όδυνηροού κύκλου της μετεμψύχωσης. Το σταμάτημα των ζωών που είναι θάνατοι. Είναι φοβερό να ξέρεις ότι ή ζωή είναι τελικά ένας θάνατος.

Ο Σάρτρ είπε, μας έδειξε, πώς ο άλλος είναι ή κόλασή μου, γιατί βλέπω σε αυτόν τον περιορισμό μου, ή μετεμψύχωσή μου δείχνει πώς ή ίδια ή ζωή είναι ο θάνατος αφού τελικά δεν μπορώ να αγαπώ για πάντα. Όμως όταν σπάσει ο κύκλος των μετεμψυχώσεων, τί γίνεται; Έπειδή δεν υπάρχει το πρόσωπο υπάρχει μόνο μια γενική κατάσταση που ονομάζεται ευτυχία. Όμως δεν είναι αγάπη.

Πρώτα γιατί δεν υπάρχει σάρκα, και εγώ ξέρω ότι αγαπώ ανθρώπους με σάρκα και μετά γιατί δεν υπάρχει Θεός συνεπώς δεν υπάρχει προσωπική ύπαρξη τέλεια και για πάντα.

Ο Θεός είναι αγάπη, όχι μόνο έχει αγάπη αλλά είναι αγάπη. Εγώ μπορέι να έχω λίγη αγάπη αλλά δεν είμαι αγάπη. Ο Θεός είναι αγάπη γιατί είναι κοινωνία τριών προσώπων, Πατήρ Υιός Άγιο Πνεύμα. Αν ένα πρόσωπο από αυτά δεν υπάρχει δεν υπάρχει Θεός, δεν υπάρχουν και τα άλλα δύο.

Όμως αν δεν υπάρχει ο φίλος μου, ή αν δε με αγαπά κάποιος, εγώ θα υπάρχω. Ο Θεός μας καλεί σε αυτό τον τρόπο της ύπαρξης. Το να υπάρχουμε στην νιρβάνα, είναι ακόμα το να υπάρχουμε μέσα στον κτιστό κόσμο, χωρίς την δυνατότητά του να υπάρχουμε έπειδή συνυπάρχουμε όπως υπάρχει ο Θεός και όπως μας κάνει δώρο αυτό τον μοναδικό τρόπο ζωής. Και έπειδή δέχομαι αυτό το δώρο του Θεού μπορώ να αγαπώ κάποιον για πάντα.

Όταν λοιπόν θα στολίζω με λουλούδια τον έπιτάφιο, το φέρετρο του Χριστού, καταλαβαίνω ότι τα λουλούδια δεν έχουν πια την όσμή του θανάτου αλλά την εύωδία του παράδεισου. Γιατί ακόμα κι αυτά, ολόκληρη ή κτίση θα ζήσει, αφού τελικά το σώμα του Χριστού, που φέρει όλη την κτίση, ζει μέσα στην τελειότητα του Θεού.

Τώρα πια ακόμα και ολόκληρη ή κτίση μπορέι να ελπίζει. Ο Παύλος που άκουσε το κρυφό κλάμα και το στεναγμό της κτίσης όλης, αλλά και όλοι οι μεγάλοι δάσκαλοι της Ανατολής, που αναζητούν την τελειότητα στο δρόμο της αρμονίας της φύσης, - αρμονίας που πριν δεν υπήρχε γιατί πίσω από την όμορφια κρύβεται ο θάνατος- μόνο τώρα μπορούν να μου πουν γιατί τα άνθη της κερασιάς είναι όμορφα.